palluwad. Oh! Jummal, öhkas naene, ſiuna olled wäggew ja wöid aidata, hallasta ſiis ka mo ekſinud mehhe peale, et ta omma kurja ſeltſi mahha jättaks ja hakkaks ſind armastama. Ja ſe kallis Önnisteggia, kes igga innimeſe palwet tähhele panneb, kulis ka truwi naeſe öhkamiſt. — Körtſis ei teatud ühti pühhapäwaſt ehk temma pühhitſemiſeſt; mehhed ajaſid jölledat könnet, jöid ja mängiſid kaarta. Karel olli jubba ennam kui ükskord wöitnud kui körtſi uks lahti läks ja üks wanna herra tuppa astus. Wöral ollid upſeri rided ſelgas, ſuur wöiduriſt rippus rinna peal, ja ta olli ühhe käega, ſeſt teine olli temmal ſöas mahha lastud. Köik wahtiſid immetelledes temma ſilmi. Ta räkis körtsmikule, et üks temma wankri rattasteſt katki läinud, ja tahtis ni kaua toas odata kui kutſer ſedda ſaaks ärra-parrandanud. Wanna ſöapealik istus kaardilaua liggi ja hakkas mängiatega lahkeste könnelema; juttustas neile omma ſoldati pölwe, ja küſſis kas ehk mönni ka nende hulkas olleks, kes iſſe

wiimſes ſöas olnud. Temma liggem, üks kingſep, ja weel teiſt kaks astuſid liggemale, köik kolm ollid ſoldatid olnud, ja iggaüks neiſt räkis ſeſt, mis ta ſöas teinud ja näinud. Wanna pealik räkis Jummala abbiſt ja wäggewa teggudeſt ſöas. Temma ütles, et mees, kes lahhingis olnud, ja ſedda hirmſat werre ärrawallamiſt ſeal näinud, ei tohhiks keige omma ello aial ärraunnustada, et temma ſurma ſuus olnud. Töe poleſt, armſad ſöbrad, ütles ta, mul on halle meel ja pannen ſüddameſt immeks, et teie köik ſe pühhapäwa kaardilaua jures istute. Söas wataſin ma mittukorda halleda ſüddamega kui mönni upſer kaardilauaſt lahhingi läks, kus allati ſurma ingel meie ſilmi watas. Ka teil ta ei olle kaugel. Andke need kaardid ſeia, minna tahhan neid teile tähhendada. Waatke need punnaſed ſüddamed ſiin kaardi peal naad tähhendawad need ahhastud ja werriſed ſüddamed teie naesteſt ja lasteſt, kelle iggapäwaſed leiwaſutäies teie kaardilaua körwas ärrajote ning läbbilöte, ja unnustate ärra omma